

Kaczuszką, Zajączek i tajemnicza droga spod szafy

Kaczuszką siedziała sobie na półeczce i czekała na kolejną kąpiel z Kacperkiem. Była trochę zadumana i marzyła o tym, aby popływać w dużym jeziorze wśród prawdziwych ptaków. Wyobrażała sobie, jak wygląda takie jezioro i jak wspaniale byłoby płynąć przed siebie oraz spotykać prawdziwe kaczki. Kaczuszką była tak rozmarzona i zamyślona, że nie zauważyła, jak nagle przez lekko uchylone okno wpadł do pokoju silny podmuch wiatru. Zakręcił się po pomieszczeniu i zdmuchnął z półek wszystkie zabawki. Spadła również Kaczuszką. Wiatr powiał tak mocno, że znalazła się w ciemnym kącie pod szafą. Bardzo się wystraszyła i nie wiedziała, co ma robić, gdy nagle obok niej odezwał się cichutki głosik:

– Przepraszam bardzo, gdzie my jesteśmy?

Kaczuszką rozpoznała głos malutkiego Zajączka, który zwykle siedział dwie półeczki niżej. Znali się dotąd jedynie z widzenia.

– Wydaje mi się, że jesteśmy pod szafą – odpowiedziała Kaczuszką.

– Co się stało? Co teraz z nami będzie? Przecież Kacperka mnie tutaj nie znajdzie! – rozpaczła Zająček. Kaczuszką zrozumiała, że musi uspokoić Zajączka i znaleźć sposób, aby wydostać się spod szafy.

– Nie martw się. Na pewno Kacperka będzie nas szukał. Przecież bez ciebie nie będzie mógł zasnąć, a beze mnie się wykąpać. Na pewno będzie nas szukał – powiedziała Kaczuszką.

Miała nadzieję, że rzeczywiście tak będzie.

Gdy zbliżała się godzina kąpieli, do pokoju wbiegł Kacperka. Spojrzał na półkę, na której powinna czekać na niego Kaczuszką. Trochę się zdziwił, że jej tam nie ma, ale mama wołała go już z łazienki, więc szybko pobiegł w jej kierunku. Po dłuższej chwili wrócił do pokoju razem z mamą, już wykąpany. Poskarżył się tylko, że nie może znaleźć ani Kaczuszki, ani Zajączka. Mama uspokoiła go, mówiąc, że jutro spróbuje odnaleźć jego zabawki, a teraz powinien już iść spać. Jako przytulankę dostał swojego białego misia i szybko zasnął. Pod szafą zarówno Kaczuszką, jak i Zająček byli bardzo zasmuceni, że Kacperka ich nie szukał. Postanowili więc sami wydostać się z tarapatów.

Tylko jak?

Nagle usłyszeli obok siebie jakiś szelest i poculi, że ktoś przechodzi tuż obok. Zamarli z przerażenia. Okazało się jednak, że była to mała Myszką, która miała pod szafą swoją norkę.

– A co wy tutaj robicie? – zapytała podejrzliwie.

– Zgubiliśmy się – odparła Kaczuszką. – Nie wiemy, jak trafić z powrotem na trzecią półkę.

– To bardzo niedobrze, ponieważ nie wiem, gdzie znajduje się trzecia półka, więc nie mogę wam pomóc – odpowiedziała Myszką.

– Ależ możesz! – zawołała Kaczuszką. – Przecież na pewno przechodzisz obok dużego stolika, na którym Kacperka czasami zostawia coś do jedzenia, a ty mu to czasem podkradasz. Sama to widziałam!

Myszką spuściła nieco zawstydzona głowę.

– Pomóż nam wydostać się spod szafy. Jest tutaj tak ciemno i ciasno. Sami sobie nie poradzimy – poprosiła Kaczuszką.

– Dobrze, już dobrze. Spróbuję was wyprowadzić – powiedziała Myszką. – Chodźcie za mną.

Myszką ruszyła przed siebie. Prowadziła ich długimi i ciemnymi korytarzami. Co chwilę zatrzymywała się, nasłuchiwała i sprawdzała, czy droga jest bezpieczna. Zająček szedł tuż za Kaczuszką.

– Boję się – wyszeptał.

– Ja też trochę się boję – przyznała Kaczuszką. – Ale kiedy jesteśmy razem, jest nam łatwiej.

Po długiej wędrówce cała trójka wyszła wreszcie spod stolika, na którym stał telewizor.

– Dalej musicie już poradzić sobie sami – powiedziała Myszką. – Gdybym wyszła na środek pokoju, ktoś mógłby mnie zauważyć.

– Bardzo ci dziękujemy – odpowiedziała Kaczuszką. – Bez ciebie nigdy nie wydostalibyśmy się spod szafy.

– Nie ma za co – odparła Myszką. – Przyjaciele powinni sobie pomagać.

Zająček i Kaczuszką pozostali na środku pokoju aż do rana. Byli zmęczeni, ale szczęśliwi, że udało im się wydostać z ciemnego zakamarka. Kiedy Kacperka się obudził, od razu zauważył zagubione zabawki.

– Kaczuszką! Zajączku! Gdzie wy byliście? – zawołał uradowany.

Podbiegł do nich i mocno przytulił obie zabawki do siebie.

– Już nigdy nie zostawię was samych na brzegu półki – obiecał.

Kacperka postawił Kaczuszką i Zajączka w bezpiecznym miejscu, a mamę poprosił, aby pomogła mu odnaleźć pozostałe zabawki zrzucane przez wiatr.

Wieczorem Zająček znowu zasnął w ramionach Kacperka, a Kaczuszką towarzyszyła mu podczas kąpieli. Tym razem jednak nie marzyła już o dalekich jeziorach. Zrozumiała, że największa przygoda może rozpocząć się zupełnie niespodziewanie, a prawdziwych przyjaciół można spotkać nawet w najciemniejszym kącie pod

szafą.

Nawet w trudnej sytuacji nie należy tracić nadziei. Odwaga nie oznacza, że się nie boimy, lecz że mimo strachu próbujemy znaleźć wyjście. A kiedy pomagamy sobie nawzajem, nawet najciemniejsza droga staje się łatwiejsza do pokonania.

KalinaT